

[Boligministeren.]

sted. Det kan bidrage til på frivillig basis at fremme den bevægelighed, som er til sigtet med det lovforslag, som her er fremsat.

Jeg kan således ikke tiltræde lovforslaget i den form, det har fået her, men jeg vil dog mene, at det berører så væsentlige problemer, at det er rimeligt at overveje det nærmere, og jeg vil dér henvise til, at jeg synes, at det rigtigste ville være, om man drøftede det i folketingets boligudvalg. Boligministeriet vil tilsige overvejelser og drøftelser i dette udvalg al mulig sagkyndig bistand.

Ordføreren for forslagsstillerne (Arne Larsen): Den højtærede boligminister havde mange indvendinger at gøre til vort forslag, men jeg forstod da på hans sidste bemærkninger, at det ikke var en total afvisning, men at også boligministeren er klar over, at der i forbindelse med dette spørgsmål er væsentlige problemer, som man bør se nærmere på, og det skulle da glæde mig, om boligudvalget med boligministeriets bistand ville kunne løse nogle af de rejste spørgsmål.

Der er i og for sig ikke så megen grund til at bruge lang tid på at begrunde socialistisk folkepartis forslag til lov om ændring af lov om leje om lejerens ret til bytning af lejlighed. Trods mange bestræbelser fra mange gode kræfters side, som også boligministeren var inde på, har vi stadig væk et stort boligproblem og megen bolignød herhjemme. Af og til er der gennem dagblade og også gennem TV gjort en prisværdig indsats, og der er gjort noget for at ruske op i den offentlige mening og nagle politikerne og det høje tings medlemmer til det store ansvar, som hviler på os. Men som regel går det jo over igen. Man betyder altid fra politisk side, at man har den ærligste vilje; når dette eller hint er gennemført, ja, så bliver det bedre. Men det bliver som regel ved snakken.

Nylig vistest i TV en engelsk film om bolignedens forfærdende omfang og om, hvordan mennesker faktisk blev mishandlet. Det var i England; men omgående blev det jo gjort klart for os, at vi også herhjemme har et meget stort boligproblem, og at tusinder af mennesker også herhjemme behandles uan-

stændigt. Det samme så vi i TV i forgårs, hvor vi fik en ganske levende illustration af, under hvilke uværdige forhold mennesker må leve i København, og at vi bl. a. har et stort saneringsproblem. Det er meget omfattende, og man har jo lov at spørge: hvornår får vi egentlig en ny saneringslov? Hvornår mon vi får taget os sammen til at gøre noget ved dette store spørgsmål? Ansvaret er vort og ikke andres.

Hvorfor har vi, efter vor mening, stadig væk et stort boligproblem? Fordi den samfundsmæssige indsats er for ringe. Trods rentesikring, trods boligsikring, trods boligforlig, trods normalisering af huslejeniveauet osv., er vi ikke kommet løsningerne mange skridt nærmere.

I 1965 producerede vi herhjemme 40.544 nye lejligheder, men heraf var antallet af enfamiliehuse eller boliger i enfamiliehuse så stort som 26.488 eller 65 pct. I 1966 fuldførtes der herhjemme 39.605 lejligheder, altså 1.000 mindre end det foregående år, og heraf var 23.836 enfamiliehuse, eller 60 pct. Det er talende tal, og de tyder jo meget på, at boligproblemet ikke løses til fordel for den del af befolkningen, som virkelig har behov for at få det løst.

I byerne produceredes der med offentlig støtte i 1965 8.135 lejligheder og i 1966 9.707 lejligheder, som er beregnet for den mindre- og mindstbemedlede del af befolkningen — efter min opfattelse alt, alt for få. For på den måde løser vi ikke boligproblemet.

Hvis vi alene skal holde trit med befolkningsudviklingen, må vi efter min mening op på en boligproduktion på 50.000 lejligheder om året, og skal vi løse saneringsproblemet i en hurtig takt, ja, så skal vi endnu højere op. Vi må op på mere end 10.000 producerede lejligheder om året, som stilles til rådighed for den del af befolkningen, som i økonomisk henseende er svagest stillet. Den kvota på 12.000 støttede lejligheder om året, som vi har i den gældende lovgivning, er efter vor opfattelse alt for lille og må kraftigt udvides. Derfor har vi stadig væk et stort boligproblem. Det må selvfølgelig erkendes, at der gennem rentesikringsordning og boligsikringsordning osv. er sket fremskridt, men når det kun drejer sig om 9.000-10.000 lejligheder